Amanda James scrie de când era o copilă și chiar le-a cerut părinților o mașină de scris de Crăciun. Nu și-a imaginat niciodată că-și va vedea cuvintele tipărite. Visul de a deveni scriitoare s-a împlinit în anul 2010, când a publicat prima nuvelă.

Originară din Sheffield, Amanda locuiește acum în Cornwall și se lasă inspirată în fiecare zi de sălbăticia și frumusețea zonei de coastă. De obicei, își petrece timpul pe plajă împreună cu familia sau plimbându-se pe potecile de pe faleză, plănuind următoarea carte.

facebook.com/MandyJamesAuthorPage

instagram.com/mandykjames

bookbub.com/authors/amanda-james

Alte titluri de Amanda James

A Secret Gift

The Garden by the Sea

The Forgotten Beach

The Secret Keeper

Wish Upon a Cornish Moon

The Garden of Memories

AMANDA JAMES

LIBRĂRIA DE LA MIEZUL NOPȚII

Traducere din limba engleză de
Oana Cornelia Deget

corola

COROLA
este imprint al Editurii ACT și Politon
Str. Înclinată nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
Tel: 0751 066 694, e-mail: office@corola.net
www.corola.net

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title The Midnight Bookshop
Copyright © 2025 Amanda James
Translation © ACT și Politon 2026, translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Amanda James asserts the moral right to be cknowledged as the author of this work.
© 2026 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Traducător: **Oana Cornelia Deget**
Redactor: **Maria Nicula**
Copywriter: **Otilia Caraza**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Alexandra Ilie**
Copyright Manager: **Andrei Popa**
Producător: **Adrian Hoțoiu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JAMES, AMANDA
Librăria de la miezul nopții / Amanda James; trad.: Oana Deget. - București: Corola, 2026
ISBN 978-630-303-468-3
I. Deget, Oana (trad.)
821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Viața unui scriitor seamănă uneori cu un montagne russe – are multe suișuri și coborâșuri. Din fericire, în ultimii ani am mers mai mult în sus. Așadar, această carte îi este dedicată lui Brian, minunatul și atât de răbdătorul meu soț, care a fost alături de mine în această călătorie încă de la început. Nu spune niciodată că ar vrea să coboare, dar poate că nu-l aud din cauza țipetelor...

Prolog

Cu mult timp în urmă, a luat ființă o librărie de poveste.

La prima vedere, structura exterioară este una din cărămidă și mortar – fabricată în serie. Dar înăuntru se află plămânii, creierul, sufletul și inima palpitând a tuturor celor care găsesc bucurie, dragoste și speranță în paginile unei cărți.

Copacii sunt sângele care curge prin venele planetei noastre și, împreună cu toate cuvintele scrise pe ecoul pădurilor străvechi, dau naștere unor lumi noi. Cititorul trăiește doar pentru o clipă pe aceste tărâmuri, însă uneori poartă povestea cu el pentru totdeauna.

De-a lungul vremii, cei care au avut norocul să audă chemarea librăriei au descris experiența ca fiind una care le-a schimbat viața.

Librăria trăiește și astăzi, pregătită și așteptând să-i întâmpine pe cei care știu unde să o descopere.

Fay Revil

Capitolul 1

Jo

Într-o zi de ianuarie, când vântul prevestește ninsoarea, iar cântecul clopotelor catedralei răsună pe îngustele străzi pietruite, Jo se gândește că Truro este, poate, cel mai magic loc în care a fost vreodată. Bine, nu că ar fi ea prea umblată prin lume. Nu, asta e doar în imaginația ei. Însă imaginația ei a colindat lumea în lung și în lat. A ajuns în locuri incredibile și minunate, pline de aventură, de o frumusețe răpitoare și, mai presus de toate, cu multă lumină. Genul acela de lumină care o face să se simtă în siguranță, însuflețită și plină de căldură. Ocrotită. Jo urăște întunericul, cu excepția nopților cu lună plină, când cerul negru ca de catifea e presărat cu diamante, iar luna strălucește ca un inel delicat de argint. Lumina lunii este probabil cea mai magică formă de lumină. Nu cea mai caldă, dar cea mai înălțătoare. Diafană.

Imaginația lui Jo este alimentată, în principal, de cărți. Mama ei spusese întotdeauna că, pentru Jo, cărțile sunt un soi de dependență – lucru pe care îl găsea destul de ciudat. Dar, pe de altă parte, mama ei *este* o persoană foarte ciudată, după părerea lui Jo. Încă de când avea patru ani, părinții se minunau de apetitul ei pentru cuvântul scris și le spuneau

tuturor celor care voiau să asculte că va deveni, într-o zi, o mare scriitoare, o mare poetă, profesoară sau chiar un strălucit custode al cărţilor într-un sanctuar al cunoaşterii. În ochii lor, Jo trebuia să fie întotdeauna cineva „mare", dar viziunea lui Jo era foarte diferită. Ideile lor despre viitor erau atât de diferite de ale ei, încât s-a dovedit imposibil să le împace. De fapt, Jo se întreabă dacă ea chiar are vreo viziune pentru viitor, în afară de aceea de a se opune tuturor propunerilor venite din partea părinţilor săi. Le respinge pe toate, cu o fluturare a mâinii, de parcă ar fi un critic culinar imposibil de mulţumit la un restaurant cu stele Michelin.

Aşezată pe o bancă în apropierea catedralei, Jo îşi ridică faţa spre cerul alb şi i se pare că vede câţiva fulgi de nea plutind prin aer. Poate că se înşală, dar, cu puţin noroc, poate nu va mai dura mult până când impresia ei se va dovedi a fi reală. Aerul rece caută să-i pătrundă până în oase, aşa că îşi înfăşoară strâns în jurul gâtului eşarfa de culoarea caramelului, observând că are aproape aceeaşi nuanţă ca părul ei, deşi în părul ei se văd şi şuviţe blonde. Mângâindu-şi coada lungă, împletită, îşi spune că e aproape suficient de groasă ca să o poată purta şi pe ea pe post de fular.

Dar cum de este ea aici într-o după-amiază geroasă de ianuarie – când întâmplarea face că împlineşte 21 de ani –, stând pe o bancă şi gândindu-se la atmosfera magică a oraşului şi la posibilitatea de a-şi folosi părul drept fular? Din cauza cărţilor. Iar asta din două motive. Primul este că magia aleilor ascunse, a străzilor pietruite şi a pasajelor tainice din Truro nu este egalată decât de cea pe care a descoperit-o în cărţi precum *Harry Potter* sau *Stăpânul Inelelor*. Al doilea motiv este pliantul din buzunar, pe care îl scoate acum şi descoperă că e la fel de mototolit şi de şifonat ca şerveţelul de care e

lipit. Jo îndeasă șervețelul în celălalt buzunar și citește din nou pliantul.

Librăria de la Miezul Nopții, oricine e binevenit.

Literele sunt aurii; se vede o ușă roșie, cu un ciocănel de alamă de modă veche în mijloc, iar fundalul este ca cerul scăldat în razele lunii la care se gândise adineauri. Deci, unde naiba e? Jo umblă de trei ore în lung și-n lat prin centrul vechi al orașului și nu dă de ea. Nu e unde ar trebui să fie, conform adresei, și, sinceră să fie, încercarea de a găsi această librărie misterioasă începe să o obosească.

Jo se ridică și bate ușor din picioare pe caldarâm, încercând să le mai încălzească. Chiar dacă poartă încălțămintea ei preferată de iarnă, cizmele pufoase care îi fac picioarele să arate ca ale lui Chewbacca, degetele de la picioare îi sunt înghețate, iar cele de la mâini sunt sloi. S-ar duce să-și cumpere mănuși, dar s-ar și întoarce la biblioteca unde găsise pliantul. Poate că știe bibliotecarul unde se află librăria. Cu toate că strada pe care ar trebui să fie librăria *e* foarte ușor de găsit. Jo știe asta pentru că a găsit-o și i-a cercetat fiecare centimetru. Dar nu e chip să dea de librărie, așa că nu prea are rost să se întoarcă la bibliotecă.

Se pare că acasă o așteaptă câteva surprize de ziua ei. Mama ei îi spusese de dimineață, cu glas entuziasmat, că ea și tati nu vor lăsa ca aniversarea ei de 21 de ani să treacă neobservată, deși Jo exact asta ceruse. Fața mamei fusese toată un zâmbet – sau cel puțin încercase să fie, dar lui Jo i se părusе că buzele injectate nu se puteau hotărî – și spusese că vor avea tort, câțiva prieteni alături și una-două surprize minunate pentru ea. Lui Jo nu-i plac surprizele și nu-și poate imagina cine ar putea fi prietenii, din moment ce nu are niciunul.

În afară de cărți. Deși e puțin probabil ca părinții ei să îi fi cumpărat așa ceva. Nu. Probabil e vorba despre prietenii părinților ei și, eventual, câteva mătuși și câțiva unchi. Mătuși și unchi care vorbesc cu ea de parcă ar avea cinci ani și care apoi se cară când văd că Jo nu le răspunde nimic.

Cu toate că nu-și imaginează cum ar putea fi surprinsă de ceva ce au organizat părinții ei, este uimită totuși de un lucru: o așteaptă ceva acasă. Nu s-ar fi așteptat la asta după ultima ei escapadă la cumpărături. Jo mustăcește când își amintește fața uluită a mamei, după ce a aflat că fiica ei a fost acuzată a treia oară pentru furt din magazine. Ideea de a „sălta" ceva din magazine o face mereu să-și imagineze o scenă absurdă în care un uriaș verde și vesel tropăie pe străzi, săltând magazinele și ducându-le în spinare. Desigur, nici mama, nici tata nu au simțul umorului ca ea. Mama își ridicase mâinile în aer și întrebase exasperată:

— De ce, Joanna? De ce faci asta?

Jo nu avusese un răspuns. Nici acum nu are, cel puțin nu unul clar. Își spune că e un amestec de lucruri: fiorul lucrurilor interzise, adrenalina, provocarea de a-i păcăli pe patronii marilor lanțuri comerciale și de a scăpa basma curată. Jo păcălise sistemul de zeci de ori și fusese prinsă doar de trei ori.

Uneori o cuprinde rușinea, dar aceasta se transformă rapid în entuziasmul de a pune la cale următoarea „ispravă" a uriașului verde. Polițista blândă care o interogase ultima dată nu înțelesese nici ea de ce făcea Jo asta. Îi spusese că vine dintr-o familie „de condiție bună" și că nu trebuia să recurgă la furt. Jo lăsase capul în jos și ridicase din umeri. Ar fi vrut să spună că nu era nevoită să recurgă la asta și că „săltatul"

din magazine era o distracţie, un hobby, un sport... dar nu a făcut-o, fiindcă ştia că poliţista nu ar fi înţeles.

Mai există un motiv pentru care fură şi care încearcă să iasă la iveală în timp ce Jo stă vizavi de catedrală, uitând cu totul de mănuși, cu mâinile în buzunarele paltonului, întrebându-se de ce face asta. Acest motiv încearcă destul de des să-i încolţească în minte, dar Jo nu vrea să-l lase să se înfiripe, pentru că asta ar însemna să admită că ar putea fi adevărat. Ceva îi spune că îşi pedepseşte părinţii pentru indiferenţa lor faţă de ea, pentru lipsa de dragoste pe care a simţit-o în copilărie, pentru ideea că ea e doar o marfă. Banii şi cumpărarea diverselor lucruri au fost întotdeauna *raison d'être** pentru ei. Jo se simte de parcă ar fi de umplutură. Ceva ce ei trebuie să suporte. Petrecerea-surpriză e pentru ei, nu pentru ea. Ei trebuie să simtă că au făcut ceva spectaculos, ca să le arate vecinilor ce părinţi buni sunt. Oare explicaţia asta se apropie de adevăr? Jo se teme că da. Îşi alungă acest gând şi porneşte spre casă, chiar când primul fulg de nea i se topeşte pe buze.

* *Raison d'être*, în lb. fr. – raţiunea de a fi. (n. red.)

Capitolul 2

Adelaide

Nu e nicio ruşine. Adelaide îşi repetă asta iar şi iar în timp ce traversează strada spre banca de alimente, sau „cămara comunitară", după cum o informează bannerul de pe gardul negru. Lui Mark ar trebui să-i fie ruşine că a cheltuit toţi banii lor pe băutură. „Băutura diavolului" îi spun unii. Ei bine, de la o vreme, Adelaide are impresia că diavolul e chiar Mark. Oare aşa mult l-a schimbat băutura sau a avut dintotdeauna o latură întunecată, care pândea ca un rechin din adâncuri? Crede că ştie răspunsul. Atunci de ce s-a măritat cu el? Şi de ce mai stă cu el? Restul acestui şir de întrebări fără răspuns, care se repetă la nesfârşit, poate să mai aştepte. Adelaide trebuie să se concentreze ca să fie altcineva când ajunge la centrul comunitar de distribuire a alimentelor. Un personaj inventat, fiindcă hotărăşte că ar fi prea dureros să fie ea însăşi.

Se opreşte la uşa clădirii vechi de piatră de lângă parc, trage aer în piept şi expiră, suflând un mic nor alb în aerul rece. Deasupra uşii se află o cheie de boltă pe care e cioplit anul 1878. Poate pe vremea aceea era o sală parohială sau ceva asemănător, în niciun caz o bancă de alimente. Se gândeşte că pe atunci oamenii ar fi avut nevoie de una sau chiar mai

multe decât acum, dar azilul de săraci se ocupa de toate, îşi spune. Adelaide se înfioară amintindu-şi descrierea acelor locuri de la lecţiile de istorie. Măcar acele vremuri au apus... Îşi dă seama că stând în prag şi gândindu-se la trecut nu este decât o încercare disperată de amânare a inevitabilului, aşa că îşi dă jos gluga hainei şi păşeşte înăuntru.

Pe coridorul îngust, se simte o mireasmă de scorţişoară şi cafea care se împleteşte cu mirosul de lemn vechi şi piatră jilavă, iar dinspre o uşă deschisă din capăt se aud râsetele unor femei. Adelaide se îndreaptă spre uşă şi trage cu ochiul dincolo de ea. Nu ştie exact la ce se aştepta, dar în niciun caz la asta. O sală mică, plină de oameni cu feţe prietenoase, majoritatea femei, care stau în picioare la mese încărcate cu provizii din belşug. Umplu sacoşele, ascultând ce au nevoie cei câţiva oameni care stau la coadă, apoi le întind înapoi. Cei care primesc sacoşele zâmbesc şi nu par deloc ruşinaţi. Unii chiar stau la mesele de pe margine, sporovăind la o cafea şi mâncând prăjituri. Atmosfera este atât de diferită de cea sumbră şi ruşinoasă pe care şi-o imaginase, încât, în timp ce se îndreaptă spre o masă, simte cum îi vine inima la loc.

O femeie durdulie cu părul alb şi obrajii roşii ia o sacoşă şi îi face semn din cap.

— Prima dată aici, scumpo?

Zâmbetul radiant al femeii o încurajează pe Adelaide să surâdă şi ea, deşi nu este pregătită să lase garda jos.

— Da, răspunde. Am venit pentru vecina mea, o doamnă de vreo 80 de ani. I-am zis că voi veni să-i duc nişte provizii. Îi e greu să mai iasă din casă zilele astea. Adelaide speră ca minciuna să îi pară femeii la fel de adevărată cum sună în propriile-i urechi.

— Înțeleg. Foarte frumos din partea ta.

Femeia scutură punga să o desfacă.

— Și cum o cheamă pe doamna?

Chiar așa, cum o cheamă, Adelaide? Ochii căprui ai femeii sunt întrebători și probabil și-a dat seama că Adelaide e aici pentru ea, și nu pentru vreo vecină bătrână.

— Kaitlin, răspunde Adelaide, murind de rușine în sinea ei.

Numele vecinei de alături fusese primul care îi trecuse prin mintea panicată. Vecina care avea *12 ani*. Ce idioată!

În ochii căprui se citește acum nedumerire – și pe bună dreptate –, dar femeia se abține să comenteze că e puțin probabil ca o doamnă în vârstă să aibă acest nume, ceea ce este un gest evident de bunătate. Asta o face pe Adelaide să se simtă rușinată, sentiment la care se așteptase înainte de a veni aici, cu toate că nu anticipase corect motivul.

— Bine. Ce crezi că i-ar plăcea lui Kaitlin? Avem cam de toate.

În următoarele minute, femeia îi arată diverse obiecte, iar Adelaide doar dă din cap și zâmbește, de parcă își pierduse darul vorbirii. Primește sacoșa, mormăie grăbită „mulțumesc mult" și dă să plece, dar femeia îi atinge brațul și o întreabă:

— Nu vrei să bei ceva cald și să mănânci o prăjitură? Și arată spre mesele de la marginea sălii. Voluntarii noștri fac mereu prea multe, și le place să vadă că oamenii se bucură de prăjiturile lor.

Adelaide e pe cale să refuze, pentru că vrea să plece de acolo cât mai repede, dar expresia de pe fața femeii este atât de caldă și încurajatoare încât, spre marea ei uimire, se trezește mulțumindu-i din nou și îndreptându-se spre o masă

din colţ. Nici nu apucă bine să-şi desfacă fermoarul de la haină, că un alt voluntar o întreabă dacă doreşte ceva de băut sau o gustare, iar ea se aşază şi aşteaptă ceaiul şi prăjitura cu ciocolată. Privind în jur la ceilalţi oameni de la mese, constată că par oameni obişnuiţi, la fel ca ea. Dar la ce s-ar fi aşteptat? Să dea de orfanii din Oliver Twist, cu bolurile lor de cerşit? În dreapta ei stă un tânăr chipeş cu dreaduri scurte, împodobite cu mărgele, care îi ajung până la jumătatea urechilor, cu tenul închis şi ochi de un albastru deschis aproape ireal. Se uită la telefon în timp ce soarbe din cafea şi, când ridică privirea, Adelaide se surprinde din nou: îl salută vesel şi îi zâmbeşte. El îi răspunde la fel, puţin stângaci, i se pare lui Adelaide, care se întreabă de ce naiba mai stă ea acolo.

Chiar când e pe cale s-o şteargă rapid, cum ar fi trebuit să facă mai devreme, voluntarul apare cu gustările şi nu mai apucă să plece. În timp ce mulţumeşte pentru prăjitură şi ceai, observă pe raftul din spatele ei o stivă de pliante şi, neavând altceva mai bun de făcut în afară de a le face cu mâna tinerilor naivi, Adelaide ia câteva şi începe să le răsfoiască. Alcoolicii Anonimi – ar trebui să ia una pentru Mark. Adelaide îşi poate imagina exact ce-ar spune el la aşa ispravă. De fapt, probabil şi-ar lăsa pumnul să vorbească. Pune pliantul cu faţa în jos pe masă, dorindu-şi încă o dată imposibilul: ca Mark să recunoască în sfârşit că are o problemă şi să ceară ajutor. Poate că atunci ar putea începe să-şi repună căsnicia pe picioare. O voce agasantă îi şopteşte că n-au fost niciodată pe „drumul cel bun", aşa că împinge pliantul la o parte şi mănâncă din prăjitură.

După ce termină prăjitura şi cafeaua, întoarce următorul pliant. Cursuri de artă cu pietre. Adelaide analizează coperta vesel colorată câteva minute bune. De fapt, nu se pricepuse

niciodată la chestii artistice. Dar poate că ar fi distractiv să creeze imagini din pietre. Îl pune deoparte, ca pe o posibilitate, deși, în timp ce face asta, știe că nu va merge nicăieri. În primul rând, Mark i-ar interzice. Pentru numele lui Dumnezeu, cine i-ar mai face lui poftele dacă ea ar umbla brambura la un curs de artă cu pietre? Restul teancului nu prea îi stârnește interesul, dar ajunge să întoarcă ultimul pliant.

Librăria de la Miezul Nopții, oricine e binevenit.

Ei, uite, *cărțile* erau interesante. Pe vremuri îi plăcea la nebunie să citească. Adelaide își trece vârfurile degetelor peste literele aurii de pe copertă și privește ușa roșie, cu un ciocănel de alamă de modă veche în mijloc, și cerul luminat de lună. Pare cu adevărat magic – și ce nume neobișnuit pentru o librărie. Adelaide recunoaște că i-a stârnit curiozitatea. Nici nu-și amintește când a citit ultima dată o carte. Niciodată nu pare să-i ajungă timpul ziua, când e prinsă cu muncă și cumpărături, curățenie și gătit. Apoi seara, lui Mark nu-i place ca lumina să fie aprinsă când sunt în pat. Își dă brusc seama. Din cauza asta nu mai citește. Adelaide nu-și mai amintește cu ce carte se delecta, doar că Mark nu spusese nimic, se aplecase peste ea și stinsese veioza. Fusese de ajuns ca să înțeleagă că așa ceva nu era acceptabil.

Gemenii atât de familiari – rușinea și umilirea – i se strecoară în piept și încep să o strângă, iar ochii i se umezesc de lacrimi neplânse. Adelaide înghite în sec și se uită din nou la pliant. Un firav ecou al revoltei îi șoptește din adâncul sufletului, iar ea strânge cu putere bucățica subțire de hârtie, de parcă ar fi un colac de salvare. Poate *ar trebui* să arunce o privire în această librărie cândva. Adresa îi este cunoscută și e la doar zece minute de mers de locul în care se află acum. Ce rău ar face? Are niște bani pentru Crăciun de la mătușa ei,

ascunși sub dulap. Mark crede că i-a cheltuit pe mâncare. Sunt doar 20 de lire, dar ar trebui să ajungă de două cărți, nu?

Acum, șoapta revoltei devine mai puternică și face loc mândriei. Simte mândrie și determinare. Adelaide se întreabă unde ar putea citi fără ca Mark să afle și îi pică fisa rapid. La serviciu. Micul supermarket de lângă casă, unde lucrează de cinci ani, îi este deja refugiu. Dar, în loc să stea la taclale cu colegii în pauză sau la prânz, în loc să râdă de poveștile lor de acasă ori să inventeze unele asemănătoare pentru a-i face să râdă – toate despre viața ei imaginară și despre cât de devotat îi este soțul – și să pretindă că viața ei e normală, ca a tuturor celorlalți... se va strecura în magazie și va citi. De undeva, îi vine în minte expresia „a evada într-o carte". Și îi place ideea. Îi place nespus de mult.

Adelaide se uită la ceas. Mai sunt doar câteva ore din prețioasa ei zi liberă înainte ca Mark să se întoarcă acasă, și trebuie să termine curățenia și să-i calce hainele. Împăturește rapid pliantul și îl pune în buzunar, unde simte că îi oferă siguranță și alinare. În graba ei de a pleca, se lovește de tânăr și îi dă jacheta pe jos. Moartă de rușine, se apleacă să o ridice exact când și el face același lucru, și se lovesc cap în cap.

— Oh, îmi pare foarte rău, spune Adelaide, încercând să ignore durerea de tâmplă. Ești bine?

Tânărul își freacă rapid capul și zâmbește.

— Da, n-am pățit nimic. Tu ești bine?

— O să supraviețuiesc.

Încearcă să pară degajată, dar râsul îi seamănă cu behăitul unei capre și simte că i se urcă tot sângele în obraji. Apoi, dându-și seama că încă are jacheta lui în mână, i-o dă înapoi. Dar e cu susul în jos (cum altfel?), iar din buzunar îi cad pe

masă portofelul și un pliant. E pliantul despre librărie, dar înainte ca Adelaide să apuce să spună ceva, tânărul îl înșfacă odată cu portofelul și le înghesuie la loc în buzunar. Pare că se simte jenat și îi aruncă o privire pe care ea o interpretează ca și cum ar întreba: „De ce mai ești aici?". Adelaide nu știe. Nu știe nici de ce se așază în fața lui și spune, de parcă nu s-ar putea abține:

— Bună, sunt Adelaide. Am și eu același pliant și mă gândesc să trag o fugă la această Librărie de la Miezul Nopții, mergi și tu?

Tânărul ridică din umeri și se joacă absent cu un pliculeț gol de zahăr din farfurie.

— Nu prea cred. Eu nu citesc.

— Nici eu. Îi zâmbește cu gura până la urechi.

Adelaide își dă seama că a exagerat, fiindcă simte cum i se umflă obrajii ca ai unui hamster și îi apasă pe lentilele ochelarilor prea mari. Îi vine să intre în pământ de rușine, mai ales când vede expresia lui nedumerită.

— Atunci de ce te duci, dacă nu citești? o întreabă el.

— Pentru că... continuă să zâmbească, deși nu la fel de larg ca înainte, în timp ce se gândește la un motiv plauzibil... pentru că asta cred că ar trebui să fac. Și pentru că pare un loc magic și misterios.

Scoate pliantul din buzunar și i-l împinge peste masă. El se uită la pliant.

— Zici?

— Da. În fine, pe tine cum te cheamă?

Lui Adelaide nu-i vine să creadă că spune toate astea, iar el pare să se gândească la același lucru.

— Păi, Kye.

— Așa. Frumos nume. Așadar, Kye, dacă nu citești, de ce aveai pliantul în buzunar?

Kye ridică din nou din umeri.

— Nu-mi amintesc să-l fi pus acolo. În fine, trebuie să plec.

— Sper că nu din cauza mea. Am obiceiul să le îndrug verzi și uscate străinilor, e unul dintre defectele mele.

Adelaide parcă nu se mai recunoaște. Înghite în sec, întrebându-se ce naiba a apucat-o.

— Nu, stai liniștită. Oricum aveam de gând să plec.

Kye îi aruncă un zâmbet pe fugă și se uită la pliantul dintre ei, de pe masă.

— Arată un pic misterios, dacă stau să mă gândesc.

Ridică privirea, cu ochii lui albaștri ațintiți undeva în depărtare, peste umărul ei.

— Chiar citeam pe vremea când eram la școală. Îmi plăcea mult ora de engleză. Să analizăm povești la ora de literatură, știi? Profesoara mea, doamna Greenhill, zicea că mă pricep la asta și că scriu bine...

Adelaide simte că el ar vrea să spună mai multe, dar nu poate sau nu vrea. Simte și că lui Kye îi pare rău că nu mai citește. În privirea lui citește ceva foarte intens, de parcă ar regreta amarnic ceva ce a pierdut. Poate o carte bună, poate o ocazie ratată.

— Păi, e un lucru minunat să fii un bun scriitor. Ce zici dacă am merge amândoi la librăria asta săptămâna viitoare? Am doar o zi liberă pe săptămână, așa că ne-am putea întâlni tot aici, la aceeași oră, în același loc. Mă rog, cu câteva ore mai

devreme, pentru că pe la ora asta trebuie să plec. Doi ne-cititori împreună. Ce zici?

Nu-i vine să creadă că a spus așa ceva. Totuși, știe că a făcut-o, pentru că vocea pe care a auzit-o era a ei, deși se simțea de parcă ar fi stat la masa de alături și ar fi tras cu urechea. Adelaide strânge bine de marginea mesei, ca să se asigure că nu este acasă și că nu doarme. Nu e cazul. Masa e solidă și rezistentă, exact cum nu se simte ea în acest moment. Poate că o entitate invizibilă a pus stăpânire pe ea. Pentru că tocmai a invitat un necunoscut să se întâlnească săptămâna viitoare cu ea. Un lucru pe care nu l-a făcut niciodată în viața ei. Niciodată.

Adelaide vede că Kye fixează cu privirea verigheta de pe degetul ei și că începe să se foiască pe scaun.

— Nu prea știu ce să zic...

Doamne Dumnezeule, crede că îi face avansuri. Simte că-i iau foc obrajii și se grăbește să-l liniștească:

— Hei, nu-ți face griji. Am o căsnicie fericită și sunt mult mai mare decât tine – tocmai am împlinit 32 de ani. Doar mi s-a părut că ar fi drăguț să mergem împreună. Nici eu nu știu de ce. Pur și simplu așa mi-a venit. Nu te mai gândi la asta. Sigur n-ai chef să vii cu o prostuță ca...

— Bine, poate vin.

Kye zâmbește în timp ce se ridică.

— Deci, pe la prânz, săptămâna viitoare. Dacă mă răzgândesc, n-o să fiu aici, simplu. Mi-a părut bine de cunoștință, Angeline.

— Adelaide.

— Așa. Ne mai vedem.

Kye ridică o mână în timp ce se îndreaptă spre ieșire.

Adelaide rămâne câteva clipe încremenită, încercând să-și vină în fire, până își dă seama că nu-și va termina treburile la timp dacă nu pleacă imediat. Ia pliantul de pe masă și îl vâră în buzunar, apoi se grăbește spre ușă, întrebându-se ce naiba a apucat-o. Ceea ce tocmai s-a întâmplat e atât de departe de rutina și viața ei cotidiană, încât o parte din ea își dorește deja ca acest Kye să nu apară săptămâna viitoare. O altă parte așteaptă cu nerăbdare să-l revadă. Și o parte și mai mare este incredibil de entuziasmată de ideea de a merge la librărie. Pe scurt, e ca și cum ar fi gata să pornească într-o aventură și un fior de emoție îi trece prin stomac. N-are nici cea mai vagă idee de ce se simte așa, dar îi place senzația, iar acum, în acest moment, nimic altceva nu contează.

Capitolul 3

Kye

Pe tot drumul spre casă, Kye se gândește la librărie. Tot scoate pliantul din buzunar ca să se uite la el, apoi îl pune la loc. Nu-și poate explica de ce simte nevoia să facă asta – doar pliantul nu s-a schimbat de când s-a uitat la el ultima dată, nu-i așa? Îi scapă și motivul pentru care a fost de acord să se vadă cu femeia aceea plinuță, cu păr roșcat și ochi ca de peștișor auriu. O descriere potrivită, căci ochii ei căprui, cu sclipiri aurii, se vedeau măriți în spatele ochelarilor ei cu rame pătrate și păreau doi peștișori aurii într-un acvariu. Totuși, în niciun caz n-o să se ducă la întâlnire săptămâna viitoare. Kye învățase că educația și cărțile nu sunt pentru el, nu când mama lui e în starea în care se află. În plus, Leon are nevoie de el. Fratele mai mare, cum îi place să-și spună.

O senzație de apăsare, însoțită de o amintire fulgerătoare, îl copleșește în timp ce introduce cheia în ușa apartamentului. Îl vede pe Leon aruncând la coșul de gunoi scrisoarea despre continuarea studiilor trimisă de școala lui Kye.

— E timpul să lași copilăriile, Kye. Ascultă-l pe fratele tău mai mare, ai alte lucruri de făcut, spusese Leon.

Aşadar, Kye îşi lăsase deoparte speranţele şi visurile de viitor şi se dedicase resemnat „altor lucruri". Trebuia să facă ceea ce era mai bine pentru mama şi ştia că Leon nu ar fi fost capabil să aibă grijă de ea după ce Kye ar fi plecat la universitate, la facultate sau unde o fi mergând. Leon nu ar fi îngrijit-o aşa cum o face Kye.

— Bună, mamă, m-am întors.

Îşi aruncă cheile pe măsuţa de la intrare şi o ia pe coridorul îngust spre sufragerie. Mama stă în locul ei obişnuit, pe canapea, învelită cu o pătură. Televizorul merge în surdină, revărsând obişnuitele banalităţi ale emisiunilor de peste zi, dar Kye îşi dă seama că de fapt nu se uită la el. Părul ei blond e prins într-un coc dezordonat în vârful capului şi ar trebui spălat. Ochii ei, atât de asemănători cu ai lui, privesc în gol, şi Kye observă că a început din nou să-şi roadă unghiile.

— Mamă?

Îl priveşte şi un zâmbet firav îi înfloreşte pe buzele lipsite de culoare.

Totul e şters la ea în ultimul timp. E palidă şi slabă. Are obrajii supţi şi cearcăne, iar povara epuizării pare aşternută ca un şal peste umerii ei înguşti. Mama lui are 37 de ani, dar arată de parcă ar avea de două ori mai mult.

— Salut, frumosule. Ai avut o zi bună?

Mama lui spune mereu acelaşi lucru, indiferent de situaţie. Parcă ar avea în cap o înregistrare care se porneşte de fiecare dată când apare el.

— Am rezolvat câteva treburi, apoi am luat câte ceva de mâncare de la banca de alimente. Kye ridică sacoşa. Am luat gem din ăla care ţi-a plăcut data trecută.

— Bine. Ai luat și chestia aia pentru mine?

— Ți-ai luat medicamentele, mamă?

Kye aruncă o privire spre pastilele și paharul cu apă pe care i le lăsase înainte să plece. E aproape sigur că nu le-a luat, ba chiar că nu s-a mișcat deloc de pe canapea.

Mama lui respinge ideea cu o fluturare a mâinii.

— N-are rost. Nu-mi trec deloc durerile de spate și de picioare. Cu nimic nu-mi trec, nici măcar cu chestia aia. Dar altceva mai bun nu am.

Își întinde mâna, iar disperarea din ochii ei aproape că îi frânge inima lui Kye.

— Mda. Aș vrea doar să încerci medicamentele adevărate... Sau să mergi din nou la medicul de familie. O mulțime de oameni au fibro și nu folosesc...

— Dă-mi-o, Kye. Te rog. Îi tremură buzele și clipește ca să-și alunge lacrimile.

Kye scoate fără tragere de inimă un pachet mic din buzunar și i-l dă. O privește trist cum își scoate foile de țigări și își rulează un joint. Garsoniera duhnește. A joint și a disperare. Mai ales a disperare. Pentru a suta oară săptămâna asta își dorește ca tatăl lui să fie încă aici. Tatăl lui era un tip solid, capabil, de încredere, puternic. Până când nu a mai fost. Acum doi ani, Kye, Leon și unchii lui i-au purtat sicriul, ușor ca o pană, pe treptele bisericii. Tatăl lui avea 1,93 m și umerii lați cât o ușă de hambar. Cancerul dărâmase acea ușă cu o repeziciune înspăimântătoare. Dărâmase și familia.

— Acum e mai bine, spuse mama lui, cu un zâmbet liniștit. A naibii durere, n-a trecut. Dar chestia asta o face suportabilă.

Kye dă din cap a aprobare și duce proviziile în bucătărie. În timp ce scoate totul din sacoșă se simte cuprins de furie și rușine. De ce e atât de furios? Pentru că urăște ce a făcut fibromialgia din mama lui. Și de ce e rușinat? Pentru că îi face rost de canabis și de alte droguri din clasa B*. Bine, le-a folosit și el în scop recreativ, dar cu mama lui e altfel. Acum e complet dependentă de ele. Alt motiv și mai serios de rușine este faptul că vinde droguri și mai puternice, la ordinul lui Leon. „Alte lucruri." Leon îl convinsese că trebuie să meargă amândoi pe calea asta după ce tatăl lor se dusese și mama se îmbolnăvise. Îi explicase că ar câștiga mai bine așa decât dacă ar avea un loc de muncă obișnuit. Kye se uită pe fereastră la peretele din față, acoperit cu graffiti. Dacă așa stau lucrurile, e ciudat cum nu au niciodată destui bani pentru tot ce le trebuie. Dar ce să vezi, Leon pare să aibă mereu suficienți. Are o mașină de fițe și o gagică pe măsură...

— Kye! Poți să-mi aduci o ceașcă de ceai, dragule? îi strigă mama lui.

Lăsând gândurile deoparte, Kye umple ibricul cu apă și, cu ochii minții, vede din nou coperta pliantului pentru librărie. Nu știe de ce, dar asta îl face să zâmbească.

* În legislația britanică, sunt droguri controlate, ilegale sau reglementate strict, între care se află canabisul, amfetaminele și alte substanțe. (n. red.)

Capitolul 4

Jo

Neliniștea pe care o simte de când a ajuns acasă la „petrecerea-surpriză" de ieri începe să capete personalitate proprie. Orice ar face, neliniștea asta îi iese în cale și îi cerșește atenția. Problema e că Jo nu-și dă seama ce vrea de fapt de la ea. Plimbarea pe câmpurile din spatele casei cu Poppy, adorabilul ei setter roșcat, n-a reușit să o potolească, și nici baia lungă cu uleiuri parfumate primite cadou de la mătușa Lisa. Poate ar trebui să dea o tură ca să testeze cadoul ridicol de extravagant pe care i-l cumpăraseră Prostuțul și Morocănoasa. Fusese expus cu mândrie – să-l vadă toți vecinii – pe aleea din fața casei, chiar când se întorcea ea din căutarea zadarnică a librăriei. Un bolid nou-nouț, electric, roșu aprins, decorat cu o panglică argintie.

Jo se hotărâse să-și intre în rol în fața tuturor „prietenilor" și rudelor de la evenimentul surpriză. Dacă le-ar fi spus părinților să-și bage petrecerea undeva, ar fi fost din nou anti-eroul, dar era sătulă să tot fie personajul cu mantie neagră și mustăți răsucite. Așa că le zâmbise tuturor celor adunați în jurul mașinii și le mulțumise părinților, spunându-le mami și tati, așa cum le place lor cel mai mult. Pe Jo o ajută

să se gândească la ei ca la Prostuțul și Morocănoasa. Prostuțul, pentru că tatăl ei nu e chiar un monument de inteligență, și Morocănoasa, pentru că mama este deseori irascibilă. Printr-un noroc chior, tatăl lui Jo reușise să facă o grămadă de bani cu firma lui de construcții. Jo își amintește că mama ei îi spusese mătușii Lisa, acum câțiva ani, că nu e decât un zidar cu pretenții. Jo tinde să audă multe lucruri de care nu are nevoie, sau pe care nu vrea neapărat să le audă. Poate fiindcă e firavă și discretă și se strecoară prin casă neobservată. Oamenii mai puțin binevoitori ar spune că o face dinadins, ca să tragă cu urechea.

Jo încearcă să nu se gândească la trasul cu urechea în timp ce privește pe fereastra dormitorului la vasta întindere a peluzei care se oprește brusc la marginea dumbrăvii în care se juca când era copil. Copacii își întind degetele scheletice spre cerul alb de iarnă, de parcă și-ar căuta în zadar frunzele pierdute, și în ciuda faptului că încearcă să-și golească mintea, își amintește o anume convorbire telefonică pe care a auzit-o din întâmplare. Morocănoasa vorbea despre Jo, trecându-i în revistă defectele, care păreau să fie destul de numeroase. Nu-și amintește cu cine vorbea mama ei, dar asta nu conta prea mult. Important era ce spusese Morocănoasa. Și, spre enervarea ei, încă mai conta. Morocănoasa oftase și spusese că și-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi avut copii.

După încheierea apelului, Jo o confruntase cu privire la ceea ce spusese, pentru că asta face Jo, nu poate lăsa lucrurile nerezolvate. Așa cum descoperise că, de fapt, nici nu rămân așa. Ele persistă și ies la iveală în cele mai nepotrivite momente, adesea având consecințe dezastruoase. Morocănoasa susținuse că nu vorbise serios și că de fapt nu putea să o învinovățească nimeni, fiindcă era la menopauză și era varză din

cauza hormonilor și a schimbărilor de dispoziție. Jo avusese dubii în privința asta, ținând cont că se întâmplase acum zece ani, iar Morocănoasa are acum doar 47. Povestea se încheiase acolo, iar Jo presupunea că Morocănoasa era convinsă că totul fusese dat uitării. Dar Jo nu uită asemenea lucruri. Le pune într-un loc sigur și le reanalizează din când în când. Le ridică, le expune la lumină și le întoarce pe toate părțile, să vadă dacă și-a schimbat părerea despre ele. Cu ocazia asta, constată că durerea este la fel de vie ca atunci când avea 11 ani.

Neliniștea o trage în jos pe scări, prin bucătăria imensă și strălucitoare, până acolo unde Morocănoasa aranjează cumpărăturile.

— Bună, Joanna. Vrei să mâncăm pâine cu usturoi și lasagna mai târziu?

Se întoarce spre ea, iar buzele i se curbează într-un simulacru de zâmbet, atât cât îi permite Botoxul. Jo crede că a fost la salon să își reîmprospăteze lookul.

— N-am preferințe. Plec cu cadoul de ziua mea, deci oricum s-ar putea să nu mă întorc în timp util.

— Da? Morocănoasa încearcă să se încrunte, dar nu prea-i iese. Dar tati ajunge curând acasă, și m-am gândit că am putea avea o discuție serioasă la cină despre ideea ta de a preda.

— Vrei să spui ideea *ta* de a preda. Ai fost dezamăgită că n-am ieșit cu mașina ieri, așa că mă așteptam să fii mulțumită că o scot acum la plimbare.

Morocănoasa își încrucișează brațele, se sprijină cu șoldul de blat și o fixează pe Jo cu o privire glacială. Doamne, asta înseamnă că urmează o predică. Morocănoasa își ridică degetul arătător, cu care o mustră de obicei, și, cu un suspin adânc, spune:

— Dezamăgită, da. Dar numai pentru că tot insişti cu mediul, salvarea planetei şi tot felul de chestii din astea. Ne-am gândit că o să fii încântată că maşina e electrică şi că o să vrei s-o testezi imediat. Mai ţii minte când ai zis că nu vrei să conduci – asta *după* ce am cheltuit o avere cu şcoala de şoferi –, pentru că nu vrei să contribui la emisiile de carbon?

— V-am bătut eu la cap? Nici vorbă. Poate că am pomenit o dată sau de două ori, pentru că da, să dea naiba, dar chiar îmi pasă de planeta asta. Oricine mai are o fărâmă de omenie se gândeşte la binele planetei.

Jo e de-a dreptul iritată. Ştie că nu îi bate niciodată la cap cu nimic. Nu vorbeşte niciodată mai mult decât e absolut necesar, pentru că, dacă o face, degetul mustrător e folosit în exces, împreună cu o porţie bună de dezamăgire. Degetul este al mamei. Din partea tatălui ei nu vine nicio reacţie, nici de bine, nici de rău, pentru că el face doar ce îi spune soţia şi e, în mare parte, inofensiv.

— Şi sigur că mă bucur că maşina e electrică. M-am urcat în ea aseară şi mi-am dat seama cum funcţionează. Pare în regulă. Aşa că vă mulţumesc din tot sufletul. *Încă o dată.*

Jo se simte obligată să-i mulţumească frecvent mamei ei şi deseori nici nu ştie sigur pentru ce anume. Poate pentru faptul că poate respira acelaşi aer cu ea?

— Vezi, asta e atitudinea care ne răneşte pe mine şi pe tati, Joanna. Eşti arogantă, obraznică şi indiferentă!

Morocănoasa îşi ridică mâinile exasperată.

— Doamne, dacă aş fi primit *eu* o maşină de ziua mea când am împlinit 21 de ani, m-aş fi simţit Regina din Saba. Împărţeam camera cu sora mea şi trăiam într-o...

— ...locuinţă socială. Da, ştiu. Spui asta cu o regularitate enervantă în fiecare săptămână, de când aveam cam zece ani. Jo îşi dă ochii peste cap cu dramatism. Ca nu cumva să uit, presupun.

Acum faţa Morocănoasei pare prinsă într-o luptă aprigă, între furie şi tristeţe. Cel puţin aşa i se pare lui Jo, deşi nu se poate pronunţa, căci gura mamei e blocată într-o grimasă pe o parte şi ridicată în sus pe cealaltă. Trebuie să fie greu să îţi exprimi emoţiile când ai tenul plin de substanţe chimice. E destul de greu şi cu o faţă normală şi flexibilă.

Înainte ca Morocănoasa să aibă ocazia să lanseze un alt atac, Jo ţâşneşte spre uşa din spate şi îndreaptă cheile maşinii spre cadoul de ziua ei. Maşina se deschide cu un bip, Jo sare înăuntru şi o ia din loc, observând în oglinda retrovizoare privirea furioasă a mamei, rămasă în pragul uşii de la intrare. Măcar trăsăturile ei au reuşit în sfârşit să se hotărască asupra unui sentiment.

***

Se pare că neliniştea şi-a atins scopul, când Jo parchează pe una dintre numeroasele străduţe înguste din Truro. Neliniştea face loc unui sentiment de eliberare – ar îndrăzni chiar să spună speranţă –, în momentul în care îşi dă seama că are în program o vânătoare de librării. Se asigură că de data asta are la ea şi mănuşi şi fular, iar când e gata să închidă portiera, se apleacă şi îşi ia căciula de lână din torpedo, pentru orice eventualitate.

Strada principală rămâne destul de aglomerată, deşi cerul se întunecă, iar pătrate galbene de lumină se revarsă de la ferestrele magazinelor pe trotuar. Jo trece pe lângă Waterstones şi aruncă o privire în vitrină, întrebându-se dacă n-ar trebui

să intre puțin să bea o cafea și să răsfoiască o carte, dar cum neliniștea dă semne că ar vrea să revină, renunță la idee, traversează strada și se grăbește spre catedrală. Ajunsă în spatele ei, schimbă direcția de două ori și, la a treia cotitură, se trezește pe o alee veche, pietruită, care duce spre o stradă la fel de veche, acolo unde ar trebui să se afle librăria. Jo se gândește că e, fără îndoială, genul de stradă pe care *ar trebui* să existe o librărie „magică". Aduce cu Aleea Diagon*, dar are o tentă de Shambles** din York. Plină de speranță, Jo scanează strada cu privirea, dar nu o zărește. Există o băcănie, un magazin de haine boho și cristale și o cafenea cu ferestrele și ușa bătute în scânduri. Dar nici urmă de librărie.

După o jumătate de oră este deja beznă și câțiva stropi de ploaie înghețată i se așază pe obraz. Îi șterge cu dosul mănușii. Păcat că nu poate face la fel cu senzația de amărăciune care i se strecoară în piept. Trebuie să înceteze să mai cutreiere fără rost străzile din jur, străbătând zadarnic același traseu. Jo fusese sigură că de data asta va găsi librăria. Poate că pliantul e vechi și cafeneaua asta abandonată a fost cândva o librărie? Oricum ar fi, îi ghiorăie maţele, amintindu-i că nu a mâncat nimic toată ziua, așa că se îndreaptă spre cel mai apropiat pub. În niciun caz n-are de gând să se întoarcă acasă, unde o așteaptă lasagna, pâine cu usturoi și o porție zdravănă de umilință înghițită cu forța.

***

* *Diagon Alley,* în original – stradă comercială fictivă, ascunsă de lumea oamenilor obișnuiți, centrală în universul magic *Harry Potter* creat de J.K. Rowling. (n. trad.)

** Referință la *The Shambles*, o faimoasă stradă medievală din York (Anglia), considerată una dintre cele mai bine conservate străzi medievale din Europa; arhitectura sa pitorească a servit drept model pentru ecranizarea Aleii Diagon. (n. trad.)

Cu un sfert de oră înainte de miezul nopții, Jo iese din barul zgomotos în aerul rece al nopții, dar de-abia dacă îl simte, încălzită după cantitățile serioase de alcool și porția uriașă de plăcintă cu pui și cartofi prăjiți, urmată de o budincă de caramel și cremă caldă de vanilie. Petrecuse o seară distractivă, participând la un concurs de cultură generală în pub, iar echipa ei câștigase. Nu că vrea să se laude, dar știe că, dacă nu ar fi fost rugată să fie al patrulea membru, echipa aia n-ar fi câștigat. E plăcut să vadă că averea pe care părinții ei o cheltuiseră pe o școală privată n-a fost irosită degeaba. Deși, în mintea lui Jo, chiar așa a fost, pentru că ea ar fi preferat să meargă la liceul de stat din cartier, împreună cu prietenii ei din școala primară. Atunci fusese ultima dată când își amintea să fi avut prieteni adevărați. Totuși, are 20 de lire în poșetă – partea ei din câștig. Îi ajung să ia un taxi.

Ploaia de mai devreme se oprise, lăsând în urmă un cer negru și senin, spuzit de stele. Și luna, desigur. Jo chicotește în timp ce privește în sus la fața uriașă și argintie care strălucește asupra ei de deasupra acoperișurilor. Își întinde brațele larg și începe să se învârtească. Cerul luminat de lună este preferatul ei absolutist. „Absolutist" e un cuvânt? Jo nu e sigură. Probabil că ar trebui să fie „absolut" în acest context, dar nu-i pasă prea mult. Trebuie să se oprească rapid din învârtit, fiindcă descoperă că nu e o idee prea bună dacă vrea să rămână în picioare.

În apropiere se află o bancă veche, așa că se prinde repede cu ambele mâini de spătarul ei, ca să-și recapete echilibrul. Așa. Taxiul spre casă. Cadoul de ziua ei va trebui să rămână acolo unde e până mâine, ceea ce va fi o nouă bilă neagră pe care o va primi de la Prostuțul și Morocănoasa. Un grup de tineri care vin în direcția ei dând pe gât bere, râzând și

strigând o fac să-şi înghită chicotitul. Brusc, Jo se simte puţin vulnerabilă. *Bine, taxiurile sunt*... se uită în jur... *pe-acolo, în direcţia aia*. Se îndreaptă spre staţia de taxi, dar apoi, spre uimirea ei, cizmele de Chewbacca o poartă grăbite în direcţia complet opusă. Ce naiba! Senzaţia aceea de neliniște s-a întors, a preluat controlul şi pare hotărâtă să facă o ultimă încercare să găsească librăria.

Aproape de destinaţie, Jo îşi dă seama că nu mai e nici ţipenie de om în partea asta a oraşului şi se simte vulnerabilă dintr-un motiv cu totul nou. Nu se mai află lângă pub, aşa că nu ar avea pe cine să cheme în ajutor, dacă ar năvăli cineva asupra ei. E pe punctul de a face cale întoarsă, dar îşi dă seama că strada cu librăria se află chiar în faţa ei; în lumina lunii calea din faţă se vede clar... şi strada coteşte. O cotitură la capătul străzii pe care nu-şi aminteşte să o fi văzut până atunci. Picioarele o poartă pe străduţă, direct spre ea, şi, în ciuda reticenţei cauzate de zona pustie, Jo descoperă că nu se poate abţine. Şi nici nu ar vrea, pentru că a biruit-o curiozitatea.

Cizmele ei nu scot niciun sunet pe caldarâm în timp ce grăbeşte pasul, iar când trece de cotitură, iat-o chiar în faţa ei. Librăria de la Miezul Nopţii, arătând exact ca pe pliant, până la cel mai mic detaliu: cerul negru, ca de catifea, presărat cu diamante, şi faţa palidă, argintie, a lunii. Jo încremeneşte. O uşoară palpitaţie în piept îi face concurenţă ameţelii pe care o simte în cap, aşa că îşi pune o mână pe uşă ca să se sprijine şi să se convingă că locul este real. Sub mănuşa ei gri de lână e o uşă obişnuită, solidă. Încuiată, bineînţeles. Uau. Măcar a găsit-o. După câteva minute în care se holbează la uşă, Jo îşi dă seama că e timpul să plece, dar acum, că ştie unde este blestemata de librărie, se va întoarce mâine dis-de-dimineaţă.

Dând să plece, ceva o face să se uite înapoi peste umăr și este atrasă de o alee îngustă de pe o latură a magazinului. Probabil duce spre spatele clădirii, unde sigur nu e nimic interesant. Atunci de ce se îndreaptă într-acolo? Un sentiment familiar o cuprinde și nu îi mai dă pace. Este aceeași senzație pe care o are când e pe cale să fure dintr-un magazin. Este emoția interdicției, a ilegalității, provocarea de a scăpa basma curată. Se strecoară pe alee, care o duce rapid în spatele magazinului. Vede în lumina lunii o fereastră micuță, cu cercevea și un coș de gunoi într-o curte mică, dar nicio ușă. Cu palma făcută căuș pe geam, Jo își apasă fruntea de sticlă și aprinde lanterna de la telefon. Distinge cu greu o bucătărie mică. Nimic ieșit din comun. Dar la ce se așteaptă, de fapt? Și, mai important, ce naiba face aici, privind prin ferestre la miezul nopții în loc să ia un taxi și să se ducă acasă?

Sentimentul familiar tot nu îi dă pace, așa că trage aer în piept și face câțiva pași înapoi pe alee. Apoi se întoarce imediat la fereastră, fără mănuși, pipăind cadrul vechi cu cercevea. Jo își spune că deja e prea mult. Asta înseamnă intrare prin efracție sau, mai precis, intrare prin efracție într-un magazin. E timpul să pună capăt acestei nebunii și să plece chiar acum. Degeaba, nu-și ascultă propria voce. Degetele lui Jo se mișcă, trag și împing ușor. Și fereastra se deschide.

Capitolul 5

Jo

Inima lui Jo bate nebunește în timp ce se strecoară cu grijă pe lângă chiuvetă – cizmele ei mițoase evită la limită să doboare o farfurie și o cană de pe picurătorul de vase. Nu e cea mai potrivită încălțăminte pentru o spargere, dar nu plănuise să comită o asemenea faptă oribilă în seara asta, nu-i așa? Îi trece prin minte gândul că nu e prea târziu să facă ce e corect și că nu trebuie să-și continue planul nebunesc, dar descoperă că nu se poate opri. Adevărul este că nu vrea să facă ceea ce e corect. Ceva nedefinit o trage înainte, convingând-o să-și croiască drum pe vârfuri (nu e ușor cu cizmele în stil Chewbacca), la lumina lanternei telefonului, prin bucătăria mică și absolut banală către o ușă grea de lemn – o ușă întredeschisă.

Aici, Jo se oprește și ascultă, dar nu aude decât propria-i respirație, care se liniștește treptat, în încercarea de a-și domoli pulsul. Privind dincolo de ușă, abia distinge un coridor scurt, ce duce spre o scară cu balustradă de lemn, iar deasupra o ferestruică prin care pătrunde pieziș lumina palidă a lunii. În aer e un iz pe care Jo își amintește că l-a simțit în timpul vizitelor făcute la conacele din patrimoniul național. Miroase a vechi, a parfum discret de ceară de mobilă și a

duşumele din alte vremuri. Jo îşi ţine respiraţia şi ascultă preţ de câteva secunde, apoi priveşte în cealaltă parte a coridorului. Vede încă o uşă groasă de lemn, dar de data asta e una închisă. Sigur dă spre librărie, căci locul nu părea atât de mare din exterior. Jo păşeşte pe covorul ros, cu model de trandafiri, întins în hol şi vede cum degetele îi alunecă pe mânerul de metal al uşii. Când îl apasă uşor în jos, speră să nu scârţâie. Din fericire, nu scoate niciun sunet, iar uşa se deschide în tăcere, dezvăluind o cu totul altă privelişte.

Printr-un vitraliu imens de sub tavanul boltit, razele lunii se revarsă în fascicule, ca nişte fire de argint topit, curgând peste frunzele verzi şi bogate ale unor plante înalte, care seamănă cu nişte copaci. Pretutindeni în jur şi printre ele se află rafturi şi biblioteci care par vii, pline cu cărţi de toate formele, dimensiunile şi culorile. Jo trage aer în piept, şocată şi surprinsă. Nu se aştepta la nimic din toate astea. Da, e o librărie, dar frumuseţea incredibilă a locului îi transmite că a fost creată de cineva cu o profundă veneraţie pentru cărţi şi lectură.

În mijlocul librăriei se află o masă ovală mare, înconjurată de scaune cu spătar înalt, iar Jo înaintează şi se aşază. Privind în jur la fiecare raft şi bibliotecă, descoperă cu încântare că deasupra fiecăruia se află un animal sau un simbol sculptat. Un leu rampant, un vultur, un delfin şi o pasăre Phoenix, printre altele, toate scăldate în lumina lunii şi părând să se uite fix la ea – dar lui Jo asta i se pare fermecător, nu descurajant. Ceea ce e ciudat, pentru că ar trebui de fapt să se simtă descurajată, având în vedere că tocmai pătrunsese prin efracţie. Deşi, ca să fim sinceri, fereastra n-a opus prea multă rezistenţă.

O senzaţie copleşitoare de pace şi apartenenţă o cuprinde brusc pe Jo, iar un val de emoţie îi cuprinde pieptul. Nu-şi aminteşte să se fi simţit vreodată cu adevărat acasă undeva.

Niciodată cu adevărat. Are certitudinea absolută că în clipa asta locul ei este chiar aici, și nicăieri altundeva. Se relaxează în scaun zâmbind larg și contemplă totul pe îndelete, ca să-și întipărească în minte întregul decor. Apoi, după un timp, lumina lunii pălește spintecată de un nor întunecat, iar lui Jo îi trece vag prin minte că poate ar trebui să ia ce caută și să plece. Cu toate că nu e prea sigură după ce a venit. Un gând sumbru o aduce brusc cu picioarele pe pământ. De fapt, știe prea bine. A intrat prin efracție în librărie doar pentru senzațiile tari, pentru că a fost impulsionată de alcool... și, de fapt, ca să fure ceva. Cărți.

Se ridică în picioare, în timp ce rușinea și greața se întrec care mai de care să-i cuprindă pieptul. Cum a putut să-i treacă așa ceva prin cap? Cărțile înseamnă idei, alte lumi, alte vieți, povești, pasiune, frumusețe, inspirație. Este de neconceput să le furi și să-i privezi pe alții de șansa de a le descoperi. Jo știe că dacă ar face așa ceva, nu s-ar ierta niciodată și s-ar simți întinată și înjosită pentru totdeauna.

Norul întunecat se mișcă, iar razele lunii luminează acum librăria ca ziua. Pentru prima dată, observă o mică tejghea în partea din față a magazinului, lângă ușă, iar în spatele ei o fereastră înaltă cu cercevea, care dă spre strada unde stătuse ea mai devreme, după ce în sfârșit găsise librăria. Un stor e tras pe jumătate peste fereastră, iar Jo se ține în umbră în timp ce se îndreaptă spre tejghea, ca să nu fie observată de afară. Nu că ar trece cineva la ora asta târzie, își imaginează ea. Aplecându-se, zărește dincolo de tejghea o casă de marcat modernă și o stivă mică de cărți. Deasupra e lipit un bilețel galben pe care e scris cu marker „Rezervat". Întorcând cu grijă stiva cu fața spre ea, citește titlul primei cărți.

Marele Gatsby – F. Scott Fitzgerald.

Jo și-a dorit întotdeauna să citească această carte, dar nu a apucat niciodată. Nu are nici cea mai vagă idee despre ce e vorba în ea, doar că e una dintre scrierile clasice din teancul ei de „cărți de citit la un moment dat". Poate ar putea să cumpere acest exemplar? Are o copertă spectaculoasă: pe un fond albastru închis uniform, se conturează ochii și buzele unei femei fără chip, plutind deasupra a ceea ce pare a fi o parte dintr-un zgârie-nori împodobit cu diamante. Chiar dacă are un bilețel de rezervare, poate că, dacă se întoarce mâine, proprietarul va avea încă un exemplar – sau, dacă nu, ar putea să comande unul. Hotărând că aceasta e cea mai bună soluție, pune cartea la loc și se întoarce spre ușa holului, călcând pe vârfuri. După ce aruncă o ultimă privire peste umăr în librărie, se strecoară pe ușă și parcurge rapid distanța până în bucătărie.

Cu un picior în bucătărie, se oprește brusc: aude pași ușori pe scări și simte un val de parfum ametitor care taie aerul stătut. O cuprinde panica, fiindcă știe că nu va avea timp să se strecoare afară înainte ca acea persoană să ajungă în bucătărie. Jo bănuiește că exact acolo se îndreaptă, dar se roagă să se înșele. Se repede în bucătărie și se ascunde după ușă, având grijă să o lase întredeschisă, așa cum era când venise. Lumina din hol se aprinde, iar Jo își ține respirația și trage cu ochiul prin spațiul dintre balamale. Prinde chiar la timp o sclipire de mătase roșie și neagră, poate un chimonou, și spatele unei femei înalte, cu părul negru și drept, tuns bob. Slavă Domnului! A trecut de ea, probabil că a intrat în librărie.

Timpul pare să se dilate. În criza de panică, degetele tremurânde ale lui Jo se chinuie să găsească din nou lanterna telefonului. Apoi, cât de încet poate, se furișează la fereastră